

Проповед 223

Исус Христос Възкръсна!

Прочит: Йоан 20,1 - 18

Скъпи братя и сестри,

Христос възкръсна от мъртвите! Исус Христос победи смъртта! Исус Христос ни даде живот! С голяма радост в сърцата можем да се поздравим с думите: Христос възкръсна! - Наистина възкръсна! В утринта на Христовото Възкресение не трябва да спираме да си припомним какво Бог е направил за нас, като е възкресил Спасителя от мъртвите и ни е подарил вечен живот. Преклонете сърцата си пред величието на Божия промисъл и любов. С Неговото Възкресение - както апостол Павел ни напомня: **"Погълната бе смъртта победоносно."** (1 Кор. 15, 54), а всички ние, които вярваме в Него, получихме живот, при това **"вечен живот"** (Йоан 3, 16).

Христовото Възкресение е неоспорима истина от човешката история и църквата повече от 2000 години не престава да я възвестява, независимо дали хората я приемат или не, независимо дали хората искат да вярват в нея или не. В лицето на Исус Христос победата на живота над смъртта е не само факт, но и отговор на безкрайните въпроси, които тревожат всяко човешко съзнание: Какво е смъртта? Има ли живот отатък вратата и? Има ли продължение на земното ни битие? **"Но сега Христос е бил възкресен, първият плод от починалите."** (1 Кор. 15, 20). Какво по-ясно свидетелство и каква по-силна проява на голямата, силна, прощаваща Божия любов към нас, хората? Бог дойде и Сам умря за греховете на света, за да възкръсне и да ни възкреси заедно със Себе Си за вечен живот. В този свят на гордост и непослушание, омраза и смърт, властват грехът и смъртта. Тяхната власт е толкова силна, че не можеше да бъде победена с човешки усилия. Затова бе нужна намесата на Бога и тя дойде - **"когато се изпълни времето"** (Гал. 4, 4) - в лицето на Неговия Единороден Син и наш Господ и Спасител Исус Христос. **"Тази победа, която е победила света, е спечелила нашата вяра"** (1 Йоан. 5, 4). Христовото Възкресение е победа на вечния живот над смъртта. Затова ние отново и отново трябва да си припомним чудото на онова, случило се край Ерусалим: гробът беше празен, Исус беше възкръснал, за да ни подари вечен живот. Възкресение е свързано с промяна на всеки един човек и точно затова на Възкресение нерядко се случват чудеса. Разказва се за една случай от времето на Втората световна война. По време на празника Възкресение, две подразделения неочаквано се оказали едно срещу друго. Хората обаче били толкова изненадани, че никой не започвал да стреля. Всяка страна очаквала какво ще направи другата, за да отвърне на удара, Изведнъж един войник се изправил и извикал: Христос възкресе! Последвало дълбоко мълчание, което било плод на изненадата. Войникът обаче отново се провикнал: Христос възкресе! Тогава от другата страна се чул мощен единомудрен вик: Наистина възкресе! Войниците и от двете страни хвърлили оръжията и започнали да се прегръщат. Там, където се появи възкръсналият Христос, няма място за омраза, и убийство, и война - там идва само съвършеният мир, който никой ум не може да схване. Възкресение Христово променя хората, дава им не само нова основа, но и нов смисъл на живота. Ние ще се опитаме да погледнем в живота на трима от учениците на Христос, които преживяха Възкресението Му и да погледнем в сърцата си, за да видим какво това възкресение е донесло и на нас.

1. Какво представлява празника Възкресение? Празникът Възкресение е един празен гроб. Един гроб, в който не намираме никого. Обработено с всички подходящи материали, повито и положено в гроба, тялото не се задържало много там. Когато учениците отиват на гроба, те не намират нищо, само плащениците и кърпата, оставена настрана. Празникът Възкресение е празник на един празен гроб. Разпети петък, денят, в който Исус беше пратен на кръста от хората, заради които Той дойде на тази земя, оставя след себе си много въпроси и най-вече въпроса: Защо ние, хората, сме тук на земята? Ние сме способни да унищожаваме и убиваме всичко, което е около нас, не се спираме дори и пред Божия син. Всеки човек, замисляйки за случилото се на Разпети петък, за жестокостта и отхвърлянето, с което ние, хората, се отнесохме към Исус Христос, Божия син - Спасителя на света, не може да не си зададе въпроса: "Защо?" Смъртта на Исус остави въпроси, въпроси в учениците, въпроси във фарисеите, в обикновените жители на Ерусалим; оставя след себе си въпроси и в нас - за същността на човешката природа. Възкресение оставя след себе си отговори. На Възкресение, в онази ранна утрин, когато жените отидоха на гроба, за да извършат едно последно служение към Исус, намериха празен гроб, послание и надежда: Гробът беше празен, защото Исус беше възкръснал; послание, защото на гроба чакаше не Исус, а посланици, известяващи новото измерение на вярата и надежда; защото смъртта вече не беше победител, а беше победена, победител беше животът. Важно е да осъзнаем и да се замислим върху тези три аспекта - те дават отговор и смисъл на живота ни - празният гроб, посланието от небето и надеждата за нов живот. Както ни казва апостол Павел в посланието си към Коринтяните: "**О, смърт, къде ти е победата? О, смърт, къде ти е жилото?**" (1. Кор. 15, 55) Тези трите са и отговор на всичките въпроси, които си поставяме. Отговор на въпроса кои сме ние, хората, къде отиваме и какъв е смисълът на живота ни.

2. Тримата ученици. Нашето общество ни е наложило навика да вярваме, само ако видим нещо. Така е, защото разчитаме на картини, снимки, репортажи. При възкресението на Исус сигурно щяхме да сме разочаровани, защото там нямаше нищо - обратното на това, което ние, хората, сме свикнали да очакваме. Ние очакваме да видим това, което се е случило, затова често сме разочаровани, когато не виждаме нищо. На гроба на Исус нямаше нищо - само няколко погребални одежди, оставени настрана. Тези, които отидоха, видяха: "**видя плащениците положени и кърпата, която беше на главата Му, не сложена при плащениците, а свита на отделно място.**" Кой иска да гледа погребални одежди, кой иска да ходи на гробищата - предполагам никой. Ние обаче имаме нещо много ценно. В евангелието на Йоан се описват преживяванията на трима от учениците на Исус. Тези преживявания ни показват, че Възкресението е голямо и велико събитие, което се приема от всеки човек много лично. Тримата го показват ясно. Те нямаха еднакви преживявания и не повярваха еднакво бързо - вярата не действа по еднакъв начин. Пред нас са Мария Магдалена, Йоан и Петър. Откриването на празния гроб става чрез Мария Магдалена; тя отива и съобщава за това на апостолите: "**В първия ден на седмицата Мария Магдалена дойде на гроба сутринта, докато още беше тъмно, и видя, че камъкът е отвален от гроба. Затова се завтече и дойде при Симон Петър и при другия ученик, когото Исус обичаше, и им каза: Отнесли са Господа от гроба и не знаем къде са Го положили. И така, Петър и другият ученик излязоха и отидоха на гроба...**" Йоан и Петър представят различни аспекти на църквата - единият, Йоан, е млад, силен, бърз, динамичен; Петър е по-бавен, но когато започне нещо, не го оставя. В преживяването на тези тримата можем да открием и себе си и, може би, нашите преживявания с възкръсналия Исус. Важно е да отбележим, че именно с преживяванията на тези тримата започва за нас Възкресението - ние имаме новината благодарение на тях.

3. Мария Магдалена. Жените бяха първите, които отидоха при празния гроб. Това звучи малко унижително за нас, мъжете, но това е истината - жените бях през цялото време под кръста, те бяха и първите, които се осмелиха да отидат на гроба, за да се погрижат за последен път за своя Господ, за Този, Който толкова много се беше грижил за тях. Мария отива на гроба и става първата свидетелка на празния гроб: **"Мария Магдалена дойде на гроба сутринта, докато още беше тъмно, и видя, че камъкът е отвален от гроба."** Тя вижда гроба и разбира, че още нищо не е приключило. Отворената врата на гроба и казва, че историята продължава, но тя самата не знае как. Мария стои в мъката си и се чуди, защото не знае: **"Затова се завтече и дойде при Симон Петър и при другия ученик, когото Исус обичаше, и им каза: Отнесли са Господа от гроба и не знаем къде са Го положили."** Тя не знае какво да прави. Забележително е, че Мария Магдалена става свидетелка за празния гроб, без дори да е осъзнала, че Исус е жив. Другите двама ученика разбират за Исус от нея, но тя все още не е осъзнала реалността на Възкресението. Това можем да видим и от първата и реакция на Възкресението: **"А Мария стоеше до гроба отвън и плачеше;.."** Мъката и неизвестността са толкова големи, че дори толкова впечатляващо видение, като това на два ангела, които стоят вътре в гроба, не я впечатлява. Цялото и сърце и душа са насочено към това да разбере къде е Исус. Не бива да се учудваме, че Мария дори не познава Исус при срещата си с Него - Възкресението е нещо, което е толкова непонятно за нашите човешки умове, че ние можем да отхвърлим и очевидните факти - както стана с Мария. Говорейки с Исус, тя не Го позна - Този, с Когото беше прекарала толкова много време. Отварянето на очите на Мария става малко по-късно, когато: **"Исус ѝ каза: Мария!"** И това е нещо много важно: Мария повярва във Възкресението тогава, когато Исус каза името и. Той я познаваше такава, каквата е, Той знаеше всичките и слабости и провали и въпреки това я приемаше. Мария повярва, осъзнавайки, че Бог има лично отношение към нея. Тогава позна, че Той е възкръснал, че Той е единствената надежда за нея самата и не само за нея, но и за целия свят. **"Тя се обърна и Му каза на еврейски: Равуни! (Кое то значи "Учителю!")"** Историята на Мария обаче не свършва дотук. Веднъж познала Исус, осъзнала Възкресението Му, тя беше призвана да стане свидетелка на Неговото Възкресение пред учениците. **"Исус ѝ каза: Не се допирай до Мене, защото още не съм се възнесъл при Отца; но иди при братята Ми и им кажи: Възнасям се при Моя Отец и вашия Отец, при Моя Бог и вашия Бог. Мария Магдалена дойде и извести на учениците, че е видяла Господа и че Той ѝ казал това"** Важно е да осъзнаем: историята на това как повярва Мария - това е историята на личната среща с Исус. Важно е и още нещо - който е осъзнал реалността на Възкресението, е призван и става свидетел на Възкръсналия.

4. Йоан. По съвсем различен начин се развиват нещата при Йоан. Когато Йоан пише това Евангелие, той вече е един възрастен мъж и си спомня за онези първи години на прохождането си във вярата в Исус. Мислейки за Исус и за онова време, Йоан описва сам себе си като **"другия ученик, когото Исус обичаше"**. Най съществено е любовта на Исус. Единствен от учениците Йоан беше под кръста, във всеки случай не като ученик, а като роднина. Йоан беше воден от голямата и силна любов към Исус. Неговото сърце не можеше да чака и точно затова Йоан тичаше и стигна много преди Петър на гроба: **"И така, Петър и другият ученик излязоха и отидоха на гроба; и двамата тичаха заедно, но другият ученик изпревари Петър и стигна пръв на гроба."** Трябва да оценим това, което направи Йоан. Той знаеше, че Исус държеше на Петър, че беше го поставил като канара на църквата и реши да го изчака. Това беше голямо усилие, нещо, което трудно се издържа. Усилие на волята. В кратките думи, които намираме след това, можем да открием голямата промяна в сърцето на апостола: **"Тогава влезе другият**

ученик, който пръв стигна на гроба; и видя, и повярва." Повярването на Йоан стана само за миг. Той нямаше като Мария среща с Възкръсналия, но виждайки плащениците, Йоан осъзна това, което винаги беше знаел: Исус може и невъзможното. Затова той можа да повярва веднага, само при вида на плащениците. Любовта, която Йоан беше получил по време на земния живот на Исус и любовта, която видя в празния гроб, виждайки плащениците, бяха определящи за живота му. Навсякъде и в евангелието и в посланията на Йоан можем да видим тази любов, получена от Възкръсналия, любовта, която Исус има към всички нас.

5. Петър. Преживяването на Петър е още по различно. За него се казва: *"След него дойде Симон Петър и влезе в гроба; видя плащениците положени и кърпата, която беше на главата Му, не сложена при плащениците, а свита на отделно място."* Петър дойде, но за неговото преживяване с Исус тук не е записано много. Единственото, което се казва, е, че той прегледа внимателно всичко онова, което беше в гроба. Но не стигна до заключение. Единственото, което Йоан пише по този повод е: *"Защото още не бяха разбрали Писанието, че Той трябваше да възкръсне от мъртвите. И така, учениците се върнаха пак у дома си."* Малко по-късно Петър има своето преживяване с Исус Христос. Той е на Тивериадското езеро и лови риба. Ясно е защо - учениците не знаеха какво да правят. Там ги намира Исус и точно там Исус води един разговор с Петър, в който на няколко пъти го пита: *"Симоне Йонов, обичаш ли Ме... повече, отколкото Ме обичат тези?"* След този разговор Петър беше напълно убеден. На него му трябваше повече време и няколко срещи с Възкръсналия Спасител, за да разбере силата на делото, което Исус е извършил, и да поеме своята лична отговорност като служител на Исус Христос, водейки хората по пътя на царството Му.

6. Нашето преживяване с Възкръсналия. Всеки един от тези тримата имаше свое преживяване с Исус Христос. Исус подхожда към хората индивидуално, понякога опитностите си приличат, понякога не. Важно е обаче да осъзнаем, че без да имаме това преживяване и без да сме срещнали възкръсналия Спасител, ние не можем да станем част от Неговото царство. Помислете върху това и си спомнете как ви срещна Спасителят, как ви показа че е жив, как разбрахте за чудото на вечния живот и съгласихте ли се да станете посланици на Възкресението по целия свят. Живейте вярата на Възкресението, онази жива вяра, която дава възможност да живеем истински. Онази вяра, която казва: *"Съразпънах се с Христос и сега вече не аз живея, а Христос живее в мен; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене."* Живейте като посланици на възкръсналия Исус и нека това да е видно от живота ви. Христос възкръсна! Амин.